Р Е Ш Е Н И Е
№ 44139

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 17 състав,** в публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9343** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. Я. Е. (A. Y. E.), [дата на раждане] , гражданин на Република Т., подадена чрез адв. Т. Л., срещу Заповед рег. № 5401 ПАМ-269/08.07.2026 г., издадена от началника на Гранично полицейско управление – В., с която на основание чл. 39а, ал. 1, т. 4 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 25 ЗЧРБ на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от пет години, считано от датата на изпълнение на приложената спрямо него мярка „връщане“.

В жалбата се поддържа, че оспорената заповед е издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Като самостоятелно основание за незаконосъобразност се сочи липсата на мотиви относно определения петгодишен срок на забраната. Жалбоподателят твърди, че административният орган е определил максималната продължителност по чл. 42з, ал. 3 ЗЧРБ, без да изложи конкретни фактически и правни съображения за този избор и без да обсъди индивидуалните обстоятелства по случая. Счита, че простото позоваване на законовата разпоредба не изпълнява изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

Жалбоподателят поддържа и нарушение на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ. Твърди, че е [дата на раждане] и към датата на издаване на заповедта е непълнолетен, поради което попада в категорията на уязвимите лица. Според изложеното в жалбата органът не е извършил индивидуална преценка на положението му и не е съобразил висшия интерес на детето съгласно чл. 5 от Директива

2008/115/ЕО и практиката на Съда на Европейския съюз.
Като отделен довод се сочи нарушение на принципа за забрана на връщането. Твърди се, че изпълнението на заповедта би довело до принудителното връщане на жалбоподателя в Република Т., където съществува реален и непосредствен риск за неговия живот, свобода и сигурност, както и опасност да бъде подложен на изтезания, нечовешко или унизително отношение. Жалбоподателят се позовава на чл. 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), чл. 29 от Конституцията на Република Б., чл. 44а ЗЧРБ и чл. 4, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). В жалбата е посочено Решение № 5097/2021 г. по адм. д. № 4955/2020 г. на Административен съд – София-град, от което жалбоподателят извежда довод за наличието на системни нарушения на правата на човека в турските затвори.
Поддържа се и нарушение на чл. 67, ал. 1 ЗУБ. В жалбата се твърди, че на 08.07.2026 г. е подадена молба за международна закрила до Държавната агенция за бежанците, поради което изпълнението на принудителните административни мерки е препятствано по силата на закона до приключване на производството с влязло в сила решение. Според жалбоподателя допускането на предварително изпълнение е в противоречие с този законов ефект.
Жалбоподателят прави искане заповедта да бъде отменена изцяло. При условията на евентуалност, ако съдът приеме мярката за законосъобразна по основание, иска отмяна в частта относно петгодишния срок и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне.
Ответникът – началникът на Гранично полицейско управление – В., чрез юрисконсулт Т. оспорва жалбата. Излага становище, че оспореният акт е законосъобразен, издаден е от компетентен орган, в съответната форма, при спазване на материалноправните и процесуалните разпоредби и в съответствие с целта на закона.
Прави искане жалбата да бъде отхвърлена.
Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и като извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:
На 08.07.2026 г. полицейски инспектор при ГПУ – В. е изготвил предложение рег. № 5401р-11539/08.07.2026 г. относно налагане на принудителни административни мерки по ЗЧРБ. В предложението е отразено, че на същата дата около 00.00 часа в ГПУ – В. е задържан микробус „И.“ с турски регистрационен номер 34 KKF 886, управляван от турския гражданин У. Пак. При проверка в товарното помещение са открити единадесет чужди граждани, сред които и А. Я. Е.. В предложението жалбоподателят е индивидуализиран като гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ турски паспорт № U., издаден на 19.03.2026 г. и валиден до 19.03.2036 г. За него е посочен номер на заповед за полицейско задържане 227. Отразено е, че извършените проверки в АФИС и ЕВРОДАК са без съвпадение. Посочено е, че срещу водача е заведено досъдебно производство № 71 за деяние по чл. 281 НК, а срещу мигрантите – заявителски материал № 139 за деяние по чл. 279 НК, като случаят е докладван на Районна прокуратура – В.. С предложението е поискано на А. Я. Е. да бъдат приложени мярка „връщане до страна на произход“ на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 1 ЗЧРБ и мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от пет години на основание чл. 39а, ал. 1, т. 4 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 25 ЗЧРБ и чл. 24, § 2, б. в) от Регламент (ЕС) 2018/1861. В предложението е посочена цел да се предотвратят нови правонарушения от чужденците. Направено е и предложение за допускане на предварително изпълнение поради опасност изпълнението на заповедите да бъде осуетено или сериозно затруднено.

На 08.07.2026 г. началникът на ГПУ – В. комисар С. Л. е издал оспорената Заповед рег. № 5401 ПАМ-269/08.07.2026 г. Органът се е позовал и на мотивите, изложени в предложение рег. № 5401р-11539/08.07.2026 г. Със заповедта на основание чл. 39а, ал. 1, т. 4 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 25 ЗЧРБ и чл. 24, § 2, б. в) от Регламент (ЕС) 2018/1861 е наложена забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз за срок от пет години, считано от датата на изпълнение на мярката „връщане“. На основание чл. 60, ал. 1 АПК е допуснато предварително изпълнение поради опасност изпълнението на заповедта да бъде осуетено или сериозно затруднено. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 08.07.2026 г. срещу подпис, с превод от български на турски език от С. И. Д..

На 09.07.2026 г. е изготвено предложение рег. № 5401р-11599/09.07.2026 г. относно обезпечаване на наложена принудителна административна мярка. В него е посочено, че на тази дата в ГПУ – В. е получено Разпореждане № 27661/09.07.2026 г. на Административен съд – София-град във връзка с молба на А. Е., депозирана на 09.07.2026 г. в 11.22 часа, за прекратяване на фактически действия по принудителното му транспортиране, и заявление до Държавната агенция за бежанците с вх. № 00-75609/09.07.2026 г. за международна закрила. В предложението е посочено още, че със Заповед рег. № 5401 ПАМ-268/08.07.2026 г. на жалбоподателя е наложена мярка „връщане до страна на произход – Т.“ на основание чл. 41, т. 1 ЗЧРБ. Предложено е настаняването му в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“ – МВР. Самата заповед за връщане не е представена по настоящото дело.

Към жалбата е приложено копие от молба за международна закрила, адресирана до председателя на Държавната агенция за бежанците чрез директора на СДВНЧ – Любимец. Върху молбата е отразен входящ номер 105450-2415/10.07.2026 г. В нея жалбоподателят заявява, че е напуснал Република Т. и не може да се завърне поради опасения за живота, сигурността и свободата си. Посочва, че ще изложи подробни обстоятелства и конкретни факти при интервю в производството за международна закрила. Иска предоставяне на статут на бежанец, при условията на евентуалност – на хуманитарен статут, както и освобождаване от СДВНЧ – Любимец и преместване в приемателен център.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на оспорения индивидуален административен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Заповедта е връчена на 08.07.2026 г., а жалбата е изпратена по пощата на 22.07.2026 г. Постъпването ѝ в съда на следващия ден не я прави просрочена – чл. 62, ал. 2 ГПК във връзка с чл. 144 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебна проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК съдът приема следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ принудителните административни мерки се прилагат от посочените в разпоредбата органи, включително директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“, или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед рег. № 4066з-101/15.01.2026 г. директорът на РДГП – Р. е оправомощил поименно комисар С. Д. Л. – началник на ГПУ – В., да налага мерките по ЗЧРБ. Заемането на длъжността се установява от Заповед № 8121К-1029/30.03.2015 г. и акта за встъпване от същата дата. Следователно издателят разполага с необходимата материална и териториална компетентност и не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК.

Спазена е и установената писмена форма. Заповедта съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК, включително индивидуализация на адресата, фактическо и правно основание, вид и срок на мярката и указание за оспорване. В нея е посочено, че на жалбоподателя е наложена мярка по чл.

41 ЗЧРБ, и е направено изрично препращане към предложение рег. № 5401р-11539/08.07.2026 г. Съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. по гр. д. № 9/1974 г. на ОСГК на ВС мотивите могат да се съдържат и в предхождащ документ от административната преписка. В предложението са описани проверката на микробуса, установяването на жалбоподателя в товарното му помещение и невъзможността му да удостовери законосъобразно влизане. Така фактическото основание за издаване на акта е определено и позволява съдебна проверка. Възражението относно продължителността на забраната се обсъжда при преценката на срока и съразмерността. Не е налице основание за отмяна по чл. 146, т. 2 АПК.

Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Органът е разполагал с предложение, съдържащо данните от извършената проверка и самоличността на чужденеца. Заповедта е връчена лично, с превод на турски език. По преписката не се установява отделно уведомяване за започване на производството и предоставена възможност за становище преди издаване на акта. Този пропуск обаче не обуславя автоматично отмяната му. Необходимо е да се установи възможно отражение върху крайния резултат. В съдебното производство не са посочени и доказани конкретни лични обстоятелства, чието необсъждане да е могло да доведе до различно произнасяне, а твърдяното непълнолетие се опровергава от удостоверената дата на раждане. Поради това нарушението не е съществено по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК. В този смисъл относно преценката на последиците от нарушено право на изслушване е Решение от 10.09.2013 г. по дело C-383/13 PPU, G. и R., ECLI:EU:C:2013:533, т. 38–40.

Заповедта съответства на материалния закон. Съгласно чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ забрана за влизане и пребиваване се налага при наличие на основанията по чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Приложената в случая т. 25 предвижда на чужденеца да е наложена мярка по чл. 41 ЗЧРБ, освен ако е допуснато доброволно завръщане. Издаването на Заповед рег. № 5401 ПАМ-268/08.07.2026 г. за връщане до Република Т. е удостоверено както в оспорения акт, така и в предложение рег. № 5401р-11599/09.07.2026 г. Макар самата заповед за връщане да не е приложена, двата официални документа установяват нейното издаване и наложената мярка. Предложението от 09.07.2026 г. отразява предприетия ред за принудително изпълнение и искането за обезпечаването му чрез настаняване в СДВНЧ. Тези данни не установяват допуснато доброволно завръщане, каквото не се твърди и в жалбата. Следователно наличните доказателства обосновават приложението на чл. 10, ал. 1, т. 25 ЗЧРБ. Законосъобразността на отделната заповед за връщане не е предмет на настоящото дело.

Притежаването на валиден паспорт и липсата на съвпадение при проверките в АФИС и ЕВРОДАК не опровергават установената невъзможност на чужденеца да удостовери влизане по законоустановения ред. За основанието по чл. 10, ал. 1, т. 25 ЗЧРБ не се изисква осъждане. Отразеният заявителски материал по чл. 279 НК не се приема за доказателство за установена наказателна отговорност. Данните за деянието по чл. 281 НК се отнасят до водача на микробуса и не се отнасят към личното поведение на жалбоподателя. Позоваването на чл. 24, § 2, б. в) от Регламент (ЕС) 2018/1861 във връзка с въвеждането на сигнал в Ш. информационна система не променя приложеното национално основание за забраната.

Неоснователен е доводът за несъобразено непълнолетие. А. Я. Е. е [дата на раждане] и към 08.07.2026 г. е навършил осемнадесет години. Датата се съдържа и в жалбата, а доказателства за друга дата не са представени. Поради това той не е непълнолетен и специалните изисквания за висшия интерес на детето не са приложими на заявеното основание. Не са установени други обстоятелства, които да го определят като уязвимо лице.

Не се установява нарушение и на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ. По делото няма данни за продължително

пребиваване, семейни връзки или друга трайна обвързаност с Република Б. или друга държава членка, които да бъдат противопоставени на наложеното ограничение. Не са доказани здравословни или други конкретни лични обстоятелства, налагащи различна преценка. Към издаването на заповедта не е установено и вече образувано производство за международна закрила. Посочените в чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ критерии подлежат на обсъждане според действителните факти по случая; законът не изисква формалното им изброяване при липса на данни за съответните обстоятелства.

Неоснователно е възражението относно петгодишния срок. Член 42з, ал. 3 ЗЧРБ предвижда забрана до пет години и допуска по-дълъг срок при сериозна заплаха за обществения ред или националната сигурност. Изборът на продължителност е предоставен на административния орган, като подлежи на проверка по чл. 169 АПК и за съответствие с чл. 6 АПК. Липсата на отделно обособени съображения за срока не означава липса на мотиви, когато преценката може да бъде установена от конкретните факти в акта и в предложението, към което той препраща. В този смисъл относно преценката на срока са Решение № 3959/08.04.2026 г. по адм. д. № 1925/2026 г. и Решение № 3773/03.04.2026 г. по адм. д. № 2324/2026 г. на Върховния административен съд.

В случая забраната е наложена във връзка с конкретно установеното положение на жалбоподателя към издаването на заповедта – чужденец, който не може да удостовери законосъобразното си влизане и е открит в товарното помещение на микробус заедно с още десет чужди граждани. Предложението, утвърдено от органа, отчита тези обстоятелства и необходимостта да се предотвратят нови нарушения на режима за влизане и пребиваване. Така определеният срок е свързан с установеното поведение и начина на осъществяване на незаконосъобразното пребиваване. За рилагането му не са задължителни предходни нарушения, осъждане или участие в организирането на превоза на останалите лица. Отсъствието на такива данни не прави само по себе си петгодишната забрана несъразмерна. При установените факти и липсата на доказани конкретни обстоятелства, налагащи по-кратко ограничение, срокът не надхвърля необходимото за постигане на превантивната цел на мярката.

Този извод е съобразен с чл. 11, § 2 от Директива 2008/115/ЕО, който изисква продължителността да се определя с оглед на обстоятелствата по отделния случай. Петгодишният срок не е приет за автоматична последица от всяко нарушение, а е преценен във връзка с изложените конкретни факти. Тълкуването в Решение от 19.09.2013 г. по дело C-297/12, Filev и O., ECLI:EU:C:2013:569, т. 26–29, не изключва забрана с такава продължителност след индивидуална преценка. Посоченото в жалбата общо изискване за мотивираност е спазено чрез съдържанието на заповедта и предложението, разгледани в тяхната съвкупност.

Неоснователно е и възражението по чл. 67, ал. 1 ЗУБ. Твърдението за подадена молба за международна закрила на 08.07.2026 г. не се установява. Предложението от 09.07.2026 г. сочи заявление до ДАБ с вх. № 00-75609/09.07.2026 г., а приложеното към жалбата копие от молба чрез СДВНЧ – Любимец е с входящ номер и дата 10.07.2026 г. Тези последващи факти се съобразяват по чл. 142, ал. 2 АПК съобразно правното им значение. По силата на чл. 67, ал. 1 ЗУБ посочените принудителни административни мерки не се изпълняват до приключване на производството за закрила с влязло в сила решение, извън изключенията по ал. 3, за които по делото няма данни. Тази законова пречка следва да бъде зачетена независимо от допуснатото предварително изпълнение. Тя не прави незаконосъобразна предходно издадената забрана. По делото не е установено предоставяне на закрила, което да наложи съобразяване на последиците по чл. 67, ал. 2 ЗУБ.

Позоваването на забраната за връщане също не обосновава отмяна на процесния акт. Забраната за влизане и пребиваване не разпорежда извеждане до Република Т.. Тя урежда бъдещото влизане и

пребиваване след фактическото напускане на територията на държавите членки, докато извеждането е предмет на отделната мярка „връщане“. В този смисъл е Решение от 26.07.2017 г. по дело C-225/16, O., ECLI:EU:C:2017:590, т. 49–53.
Жалбата и молбата за международна закрила съдържат общи опасения за живота и свободата на жалбоподателя, без конкретни данни за лично преследване, предходно задържане или предстоящо лишаване от свобода. Подробностите са заявени като предстоящи за излагане при интервю. Позоваването на съдебен акт относно условията в турски затвори не установява само по себе си, че жалбоподателят ще бъде задържан там или че конкретният твърдян риск се отнася до него. Настоящото произнасяне не разрешава молбата за закрила и не освобождава компетентния орган от спазване на чл. 3 ЕКПЧ, чл. 44а ЗЧРБ и чл. 4, ал. 3 ЗУБ при предприемане на действия по извеждане.
Началният момент на петгодишния срок е определен от изпълнението на мярката „връщане“, тоест от действителното напускане на територията на държавите членки. Той е обективно определяем и съответства на тълкуването по дело C-225/16, O.. Обстоятелството, че изпълнението на връщането е препятствано от висящо производство за закрила, не превръща забраната в безсрочна.
При проверката по чл. 146, т. 5 АПК съдът приема, че мярката съответства на целта на закона – предотвратяване на бъдещо незаконосъобразно влизане и пребиваване и осигуряване на ефективност на режима за връщане. Ограничението е свързано с установените обстоятелства, а определеният срок не е несъразмерен на преследваната цел. Не са установени данни за превратно упражняване на правомощието.
По изложените съображения не е налице основание за отмяна на оспорената заповед, включително в частта относно срока на забраната. Жалбата следва да бъде отхвърлена.
Страните не са направили искания за присъждане на разноски по делото, поради което съдът не дължи произнасяне в тази насока.
По тези съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК във връзка с чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Я. Е. (A. Y. E.), [дата на раждане] , гражданин на Република Т., срещу Заповед рег. № 5401 ПАМ-269/08.07.2026 г., издадена от началника на Гранично полицейско управление – В..
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: